

ма да се очарова отъ убийства и смъртъ. Или, ако тя се види принудена да изобрази подобна картина, тъй като подвига на нейния синъ, братъ, мжжъ, баща не може да я остави равнодушна, тя ще го направи така, че цѣлата ѝ творба да бжде пропита отъ състрадание къмъ победения. Ето защо въ произведенията на жената има много повече човѣчностъ. **Тази именно човѣчностъ, тъй присъща на женската душа, днесъ кара културнитѣ народи да ѝ дадатъ дѣлъ въ законодателството.**

За вдъхновението отъ героизъмъ ще приведа два конкретни примѣра:

Въ последно време много шумъ се направи въ пресата у насъ за превода на френския романъ Конанъ, кждето ние българитѣ, като побѣденъ народъ сме описани съ най онизителни качества. Ето единъ примѣръ, кждето единъ мжжъ—авторъ съ очитѣ на побѣдителъ не държи смѣтка за човѣшкото въ побѣдения. Паралелно съ това позволявамъ си да цитирамъ нѣщо отъ разказитѣ на ромънската писателка Елена Вакареско, която, сжщо, вдъхновена отъ „геройското“ нашетствие на ромънитѣ въ България презъ 1913 г. написа на изящень френски езикъ за подлистницитѣ на в. „Фигаро“.

Когато ромънитѣ навлизатъ въ незащитенитѣ български градове, разказва тя, едно малко момченце, въоръжено съ единъ голѣмъ гвоздей застава предъ майка си, готово да се хвърли срещу офицера, за да я защити. Ромънецътъ, обаче, се навелъ, помилвалъ детето и му казалъ: „Не се страхувай, мое дете, азъ не съмъ варваринъ, като твоя баща, който убива такива като васъ и т. н. (тукъ сж изброени многото варварства на българина—войникъ). Азъ съмъ дошелъ да донеса миръ и пр.... Въ този духъ свършва разказа. Дали случката съ детето е действителна, това го знае само писателката, дали ромънитѣ дойдоха да донесътъ миръ, това го знаемъ ние българитѣ, но за